

BIBLICKÉ ÚKOLY 1978

Ústřední rada církve adventistů s. d.

Praha 2 - Vinohrady

Londýnská 30

BIBLICKÉ ÚKOLY

1978

VZDÁVEJTE BOHU SLÁVU

Úvahy o křesťanském chování

ÚVOD

Vzdávat Bohu chválu znamená zjevovat jeho charakter v každodenním životě. Poselství prvního anděla vyzývá Boží lid, aby vzdal Bohu chválu. Ježíš to dokázal celým svým životem, a tím nám dal příklad.

V těchto úkolech pojednávajících o křesťanském chování se budeme učit, jak vzdávat Bohu chválu, aby všichni, mezi kterými žijeme, poznali, že je opravdu milujeme a že z tohoto vztahu k Bohu pramení i naše láska k člověku. Tím se nám otevírá celá škála možností, jak být užitečnými a prospěšnými naší společností. Z toho vyplývá, že nalezneme správný vztah k těm, se kterými se denně stýkáme v našich rodinách a na pracovištích. Jako věřící i jako občané naší socialistické vlasti budeme čestně a svědomitě plnit občanské povinnosti a svojí dobrovolnou službou bližním upevníme dobré mezilidské vztahy, které směřují k opravdovému pokoji.

Tyto úkoly o křesťanském chování nás vedou ke skutkům pramenícím z víry a ke konání Boží vůle. Tím se dostaneme na vyšší stupeň křesťanské etiky.

Mravní zásady

Zákl. verš: Izai 26,7

Zásady, které se týkají správného chování, se často nazývají mravními zásadami. Jestli má být chování výrazně křesťanské, musí se zakládat na křesťanských mravních zásadách.

Takové zásady jsou zjevené v Písmu. V praktickém životě hrozí nebezpečí, že mravní zásady zaniknou mezi mravními normami, které pocházejí z jiných zdrojů, např. z mimokřesťanských náboženství, z lidské filosofie nebo z příkladů, které nejsou v souladu s učením P. Ježíše. Tato možnost stále ohrožuje Kristovy následovníky. Proto uvažujme o biblických zásadách a srovnávejme je s vlastním našim chováním.

První úkol tohoto čtvrtletí upozorňuje na potřebu a na pramen křesťanských mravních zásad pro věřícího člověka.

1. Morálka a mravnost — Mich 6,8; Jak 1,27

Morálka je nauka o správnosti nebo nesprávnosti lidského chování či úsudku. Mravnost je správné, praktické uplatnění v životě jednotlivce, společnosti nebo národa. Osobnost, o které říkáme, že je mravná, dělá rozdíl mezi správným a nesprávným jednáním v životě i v myšlení. Mravnost souvisí se spravedlností, ctností a právem.

Které příklady správného a nesprávného chování mravního jednání uvádí Písmo? Jer 22,3; 1 Kor 6,6–10

Teď je čas získat mravní způsobilost pro nebesa. Bůh požaduje od svých následovníků, aby byli lidmi dobré pověsti, čistí, vznešení a poctiví, laskaví a věrní. Zásady Božího zákona se musí rozvinout v životě a charakteru.

2. Zdroje mravnosti — Žalm 33,4,5

Zásada spravedlnosti vždy souvisí s Bohem, jeho zákonem a všemi jeho skutky. Ježíš napomínal své posluchače, aby byli dokonalí, jako je dokonalý jejich nebeský Otec. Bůh zjevil v Písmu svou vlastní přirozenost a u něj najdeme poučení o tom, co je dobré a správné.

Mnozí se musí často učit z Kristova života, který je původcem i dokonavatelem naší víry. Projevujme růst křesťanských ctností. Povznesme se a vydávejme svědectví o tom, že v našem srdci bydlí Spasitel. Pak naše slova a skutky budou druhé lidi přitahovat víc k Ježíši než k nám.

3. Rozhodnutí — Přísl 1,10

Bůh osvobodil člověka v nejplnějším smyslu. Člověk se může rozhodovat v každém ohledu života — při odívání, jídle, odpočinku, myšlení, práci, sňatku, náboženství, výběru přátel, zálibách, výchově, penězích a vztahu ke společnosti.

Jaký má být náš postoj k chybě, kterou jsme udělali vůči Bohu? Jak to udělal David? 2 Sam 24,10

Život by neměl mravní význam, kdyby se lidé nemohli rozhodovat. Bůh nás stvořil jako svobodné bytosti schopné rozhodovat se. V důsledku toho jsme za svoje činy zodpovědní.

4. Potřeba smíření — Žalm 32,8; 25,9

Písmo nás učí, že lidská přirozenost je hříšná a porušená. Jak tedy může člověk předpokládat, že bez pomoci se vždy rozhodne správně? Bez Boží pomoci bude žít v trápení a bloudit v častých porážkách.

Kdo se snaží zvolit si správnou cestu jenom na základě lidského rozumu, nemá jistotu, že jeho volba bude správná.

Jeho schopnosti při rozhodování bude ovlivňovat pýcha a sobectví.

Co je zdrojem hříšných vášní? Mar 7,21—23

Proto křesťan, který si uvědomuje nebezpečí svého hříšného stavu, přijme Boží zjevenou pravdu a vírou se snaží pochopit a následovat vůli Boží.

5. Některé křesťanské ctnosti — 2 Petra 1,5—7

Kterými ctnostmi se budou podle slov Pána Ježíše vyznačovat obyvatelé nebeského království? Mat 5,2—12

Proto i křesťan ve své každodenní práci, podnikání, myšlení i slovech bude projevovat tyto ctnosti. Ježíš to ve svém životě dokázal, a proto je nám vzorem.

Kdo z nás věrně následuje Ježíše? Kdo se rozhodl bojovat proti pýše svého srdce? Kdo odpovědně zápasil proti sobectví a vykořenil ho ze svého srdce tak, že se už neprojevív?

6. Za vysokým cílem — Příklad 4,23—27

K podstatě křesťanství patří pochopit to, co je správné a uplatnit to pak v osobním životě.

K čemu nabádá prorok Starého zákona lid Boží? Izai 1,16.17

Charakter se rozvíjí úsilím o to, co je správné, o poznání a uskutečnění Boží vůle v našem životě. Je to pro nás přednost, když víme, že Pán Bůh o nás ví všechno, ví, jací jsme.

Kterých sedm věcí Pán Bůh nenávidí? Příklad 6,16—19

Každý křesťan má představovat Krista ve svém životě, má se snažit o povznesení mravnosti a svým Bohu posvěceným vlivem má působit na lhostejné a nerozvázné, aby mysleli na Boha a na věčnost. Mnozí lidé by rádi vyloučili věčnost ze svého rozpočtu. Ale pokud zde žijí lidé, kteří svým praktickým životem představují Krista, nedaří se jim to.

Bůh a člověk

Zákl. verš: Izai 55,8

Bůh je zdrojem mravní odpovědnosti křesťana. Přijetí této odpovědnosti se zakládá u věřícího člověka na pěti bodech víry:

1. Bůh existuje.
2. Bůh je svrchovaný soudce.
3. Bůh se zajímá o chování člověka.
4. Bůh bude soudit člověka.
5. Věřící je v určitém osobním vztahu k Bohu.

Bůh nás nenechává v zápasu s hříchem v nevědomosti. Chce, abychom se uměli vyrovnat s problémy lidské existence. Proto nám dal Písmo svaté. Poslal nám i svého Syna, který je živým Slovem, aby nás učil, usměrnil a vykoupil.

Čím více nám Bůh zjevuje ze své vůle, tím víc odpovědnosti máme za náš způsob života. Ale bez Boží pomoci bychom to nedokázali. Když se nám dostává Boží pomoci, pak se už nemůžeme na nic vymlouvat. Z toho vyplývá velká mravní odpovědnost, která spočívá na každém člověku.

1. Bůh stvořil člověka — Žalm 8,6.7

Podle bible Bůh stvořil člověka zvláštním aktem stvoření a v určitou dobu.

Jak se náš Bůh liší od božstev jiných náboženství? 1 Par 16,26; Skut 17,24.29

Když věříme, že jsme Božím stvořením, pak uznat jeho plán v našem životě je to nejlepší. To znamená ochotně naslouchat jeho hlasu, přemýšlet o jeho radách, nebýt na

něm pouze závislý, ale obdivovat jeho dílo, učit se od něj a milovat ho.

2. Bůh přišel vykoupit hříšného člověka — Řím 5,8

Při studiu mravnosti se nevyhneme naučením Ježíše Krista. Kristův kříž nám umožnil, abychom vírou přijali zásluhy jeho bezhříšného života. Co ještě víc měl udělat?

Jak získáme pravou svobodu? Jan 8,36

Ve světě, v kterém převládá i cynismus a pochybovačnost, nás vyzývá Kristův kříž, abychom se snažili pochopit Boží smýšlení, jeho záměry a vůli a u něj hledali vykoupení.

Ježíš odsuzuje všechny druhy nemravného chování. Ukaže nám čistý, bezhříšný vzor. On nám může pomoci dosáhnout neporušenou korunu věčného života.

Lidé nemají v lásce hříšníka, ale hřích milují. Kristus nenávidí hřích, ale miluje hříšníka. Takovým duchem se vyznačují všichni, kteří Krista následují. Křesťanská láska nespěchá s odsouzením, rychle vycítí kajicnost, ochotně odpouští a povzbudí a uvede poutníka na cestu svatosti a pomůže mu na ní vytrvat.

3. Bůh bude soudit — 2 Kor 5,10

Hřích a zlo spadají pod Boží soud. Bůh nikdy neschvaluje to, co jednou označil za hřích. Nikdy neuzná hřích za správnou cestu života. Nikdy také nebude mít ve hříchu zálibu.

Co říká Písmo o člověku, který nebere hřích vážně? Přísl 14,9

Jestli člověk jde vědomě za Kristem, pak se také ztotožňuje s jeho spravedlivým životem a zákonem a také se spojí s Kristem v jeho odsouzení hříchu.

4. Bůh vládne

Jaký záměr sledoval Bůh předpověděným soudem nad Nabuchodonozorem? Dan 4,14

Bůh zasahuje do lidské činnosti. Nemusíme si ho všimnout, můžeme ho přehlížet, pochybovat o jeho přítomnosti, on je však přesto přítomen a my musíme počítat s jeho svrchovanou autoritou ve všech našich myšlenkách a plánech. V Písmu se o něm hovoří jako o Bohu nebe a země.

5. Člověk potřebuje Boha

Co nás učí symbol pastýře o Bohu a jeho vztahu k lidem? Žalm 23,1—3

Bůh se zjevil skrze slovo psané i vtělené, skrze Ježíše Krista. Svou přítomnost zjevuje i skrze svatého Ducha. Bez tohoto zjevení bychom bloudili a byli nevědomí.

Bůh je přítomen v každém příbytku, slyší každé promluvené slovo, slyší každou modlitbu, cítí zklamání a zármutek každého člověka. Stará se o naše potřeby. Obklopuje nás jeho láska, milosrdenství a slitování.

6. Odpověď člověka Bohu — Řím 12,1

Ideální odpovědí člověka Bohu je skončení odboje proti němu a spolupráce s ním. To se uskutečňuje, když člověk přijímá Ježíše Krista.

Jak tento úzký vztah k Bohu ovlivní naše záměry, úsudky a jednání?

Přicházíme k němu s vírou — Žid 11,6.

Obracíme se k němu jako kající — Žalm 38,19.

Vyznáváme své hříchy a přijímáme odpuštění — 1 Jana 1,9.

Stáváme se novým stvořením v Kristu — 2 Kor 5,17.

Jestli budeme hledat Pána a budeme duchovně obrácení na každý den, jestli radostně odpovíme na jeho milostivé

pozvání nésti jeho Kristovo, jeho poslušnosti a služby, pak nebudete reptajícími a všechny naše těžkosti a složité problémy nám Bůh pomůže vyřešit.

3. úkol — dne 21. ledna 1978

Pravidla a zásady

Zákl. verš: Žalm 119,4

Ve Starém i Novém zákoně nalézáme různá Boží nařízení. Když Pán Bůh vedl svůj lid z egyptského otroctví do zaslíbené země, dal mu zákon, který měl být základním pilířem a pravidlem jednání. Tímto zákonem je Desatero. Mnozí z pozdějších pisatelů bible na něj poukazují a vyzývají lid, aby se řídil zásadami, které jsou obsažené v deseti přikázáních.

Pán Ježíš ve svém učení upozorňoval posluchače na hlubší význam těchto přikázání. Posluchači je pak viděli v novém světle. Zvláště vyzdvihl dvě zásady Desatera: lásku k Bohu a lásku k bližnímu.

Poslušnost vůči Božím přikázáním je zcela přirozená pro ty lidi, kteří Boha znají a žijí v jeho blízkosti. Lidé, kteří se rozhodnou konat Boží vůli, přestanou být odbojní vůči Bohu a rozohňují se ve věrnosti k němu. Projeví se to v jejich osobním životě.

1. Zákon — 1 Jana 3,4; Řím 3,20

Jaký je vztah zákona k víře v Ježíše Krista? Co nás učí Nový zákon? Řím 3,31

Zákon je výrazem Božího charakteru. Změnit zákon by

znamenal odloučit zákon od Božského charakteru. Bůh nepřipustí, aby se člověk vymkl z platnosti zákona. Hřích neposlušnosti je nutno odstranit jiným způsobem. Poslušnost zákona musí zůstat normou života pro celý svět i celý vesmír.

2. V přikázáních mluví Bůh — Žalm 119,15.128

Je nebezpečné dosazovat na místo Božských mravních požadavků svou libovůli. Podobně nebezpečné je řídit se v těchto věcech jen vlastním rozumem. Víme ze zkušenosti, že lidský rozum není vždy spolehlivý. Kdyby v mravních problémech byl směrodatný jen rozum, pak by pouze lidé vysoce rozumově vzdělaní uměli pochopit, co je správné.

Co je klíčem k pravé a pohotové poslušnosti vůči Božím ustanovením? Žalm 40,9

Dnes právě tak jako kdysi platí slova o poslušnosti vůči Božím ustanovením: „...nebo to je moudrost vaše a rozumnost vaše před očima národů...“ (5 Moj 4,6). To je záruka čistoty domova, čestnosti jednotlivce, blaha společnosti, stability národa. Uprostřed různých zmatků, životních nebezpečí a sporných názorů je to, co říká Bůh, bezpečným pravidlem. „Zákon Hospodinův jest dokonalý“ a „kdo tyto věci činí, nepohne se na věky“ (Žalm 19,8; 15,5).

3. Svatá a věčná pravidla — Řím 7,12; Žalm 111,7.8

Zločinnosti a nesprávnosti všeho druhu ve světě stále přibývá. Pronikavá moc pravdy Písma svatého musí ukázat rozdíl mezi pravdou a bludem.

Svatý a spravedlivý Bůh ustanovil zákony a pravidla chování. Jeho ustanovení jsou jako majáky, které šíří jasné a spolehlivé světlo, aby usměrňovalo lidi.

Jak se má mladá generace naučit správným zásadám? 5 Moj 6,6.7

Boží zákony se nemění podle kraje nebo když střídá jedna civilizace druhou. U Boha je pravda vždy pravdou a čistota zůstává čistotou. Modloslužba nepřestává být modloslužbou a čestnost se nemění.

4. Nová smlouva a zákon — Mat 5,17.18

Novou smlouvu — Nový zákon — můžeme pročíst od evangelia Matouše až po knihu Zjevení, ale nikde nena-
jdeme ani náznak, jenž by nás zbavoval poslušnosti vůči Božímu zákonu. Nabídnutá Boží milost nás nezbavuje po-
slušnosti. Každý opravdový křesťan to tak chápe, když bere
v úvahu život i povinnosti; chce, aby jeho život byl bez
hříchu.

Jaké je potvrzení zákona v nové smlouvě? Řím 3,31

Bůh nám dal svá svatá přikázání, protože miluje člo-
věka. Aby nás uchránil před následky přestoupení, zjevuje
nám zásady spravedlnosti. Zákon je vyjádřením myšlení
Božího; přijímáme-li ho v Kristu, stává se naším myšle-
ním. Povznáší nás nad moc přirozených žádostí a sklonů,
nad pokušení, jež vedou k hříchu. Bůh chce, abychom byli
šťastní, a proto nám dal předpisy zákona, abychom mohli
být šťastní, když je budeme zachovávat.

5. Láska znamená zachovávání zákona — 1 Jana 5,2.3

Křesťanská láska, která naplnila srdce člověka, neod-
vádí věřícího od zachovávání Božích přikázání. Láska po-
cházející od Boha je i poslušná. Nějaký pocit lásky naše
činy neudělá spravedlivé, jestli nevezmeme v úvahu to, co
Bůh pokládá za spravedlivé. Boží láska k nám ani naše
láska nás nezbavují nutnosti poslouchat Boží příkazy.

Snažil se snad apoštol Pavel v ep. Řím 6,14.15 namlu-
vit věřícím, že zachovávání Božího zákona není potřebné?

Velkým záměrem v Boží prozřetelnosti je vyzkoušet lidi,
dát jim příležitost rozvinout charakter. Podle toho Pán po-

zná, zda poslouchají jeho příkazy. Dobrými skutky si nezískáváme sice Boží lásku, ale ony jsou důkazem, že tuto lásku máme. Jestli podřídíme svou vůli Bohu, pak se nebudeme snažit nějak si Boží lásku zasloužit. Přijímáme Boží lásku jako dobrovolný dar a z lásky k Bohu budeme radostně poslouchat jeho přikázání.

6. Zákon v srdci — Žid 10,16

Záměrem evangelia je, aby byl Boží zákon vepsán v srdci člověka. Bez toho je křesťan v nebezpečí, že se stane studeným a duchovně slepým zákoníkem.

Jaká moc zaslepuje mysl těch, kteří nevěří? 2 Kor 4,4

Cílem plánu spasení je obnovit Boží obraz v člověku, aby spravedlnost byla ovocem jeho života. Kající hříšník okouší novou radost z prožívání Božího zákona a roste v milosti a poznávání Boha.

Jestli zůstáváme v Kristu a jestli Boží láska zůstává v nás, pak naše pocity, smýšlení, záměry i skutky budou v souladu s Boží vůlí, jak je vyjadřují příkazy jeho svatého zákona.

4. úkol — dne 28. ledna 1978

Naše slova a svědectví

Zákl. verš: Přís 12,22

Jedním z nejbezpečnějších ukazatelů vysokých mravních norem v životě jednotlivce je věrohodnost jeho slov a svědectví. Oklamání druhého je dnes ve světě tak rozšířeno, že lidé jsou opatrní, aby je někdo nesvedl. V určitých si-

tuacích se lež prosazuje a často takticky opakuje stále znova. Někdy se hodně nadsazuje, aby se získala důvěra průměrného posluchače.

Lež je tvrzení, které nás má svést. Jako křesťané se máme nejen vyhnout klamu, ale přesvědčit se, zda druhá strana nás nepochopila nesprávně. Ve slovech i činech křesťanů by měl být dostatek důvěryhodnosti. Kdyby tomu tak nebylo, pak je oslaben i samotný základ důvěry.

1. Boží spolehlivost — Tit 1,2

Jenom proto, že je Pán spolehlivý, máme pevný základ a jistotu spasení. On řekl, že přijdeme-li k němu se zkroutěným srdcem, odpustí nám. Lačníme-li po spravedlnosti, budeme nasyceni. Ježíš připraví pro své následovníky místo v nebesích, vykoupení budou dědici všech Božích zaslíbení. Bůh stojí za svým slovem a splní své záměry i s tímto světem a s těmi, kteří mu věří.

Jak Bůh popisuje svůj vlastní charakter? 2 Moj 34,6

Co museli o Ježíši přiznat i jeho protivníci? Mat 22,16

2. Otec lži — Jan 8,44

V jakém stavu se nalézají lidé, kteří přijali způsoby původce hříchu? 2 Tim 2,26

Slovo „dábel“ znamená doslova pomlouvač. Satan stále projevuje tuto vlastnost. Pomlouval Boží charakter a čest jeho vlády u nebeských andělů, šířil lži a falešně představoval Boží povahu a jeho záměry. V zahradě Eden dábel lživě líčil Adamovi a Evě Boha a svými obviněními a pokušeními připravil jejich pád. Jako lhář byl dábel vypovězen z nebe a nebude tam mít místo ani on ani jeho následovníci.

Proč se podle 2 Kor 11,13.14 chce původce hříchu představovat jako anděl světla?

3. Správná řeč — Efez 4,29; 5,4

Nepatrná úchylka od pravdy či malá změna Božích požadavků se nepokládá za velký hřích, zvláště když jde o peněžní zisk nebo ztrátu. Ale hřích zůstává hřichem, ať se ho dopouští milionář nebo žebrák. Pán Bůh požaduje od svých dítek přísnou pravdivost. Ona bude jako ta sůl, která neztratila svou chuť, bude jako světlo v mravní temnotě padlých lidí.

4. Mnohomluvnost a pomluvy — Přísł 10,19; 17,9

Písmo uvádí několik velmi jasných zásad, které se týkají řeči:

1. Ústa vyjadřují to, co je v srdci. Mat 12,34.35
2. Nevhodné řeči jsou zavrženíhodné. Efez 4,29
3. Jazyk je třeba držet na uzdě. Jak 1,26
4. Řeč má vyjadřovat naši naději. 1 Petra 3,15
5. Za své řeči se budeme odpovídat v den soudný. Mat 12,36
6. Ovládneme-li svůj jazyk, vyhneme se těžkostem. Přísł 21,23

Každá rodina, každý jednotlivý křesťan je povinen odporovat neslušným řečem. Dostaneme-li se do společnosti těch, kteří rádi neslušně mluví, snažme se podle možnosti změnit obsah rozhovoru. S Boží pomocí převedme rozhovor na jiné téma.

5. Nesprávná kritika — Řím 2,1

Odsuzování či nesprávná kritika je vlastně projev vlastních hříchů člověka a patří pod Boží soud. Ježíš označuje člověka, který tak jedná, za pokrytce. Mat 7,1—5.

Hlavní důvod, proč se křesťané mají zdržet odsuzování, je ten, že neumějí správně číst v srdci člověka, neznají jeho pohnutky. Proto se má soud ponechat Bohu. Nakonec se objasní všechny okolnosti dobré i zlé.

Jak Pán Bůh reagoval na nesprávnou kritiku, kterou Áron a Marie namířili proti Mojžíšovi? 4 Moj 12,1—10

Chceme ukázat světu, že máme víru, která nás dělá laskavými, zdvořilými, vzbuzuje v nás lásku i úctu k Bohu a dělá z nás opravdové muže a ženy. Modleme se o Kristovu milost, která je pro nás tak důležitá, jestli si chceme zachovat čestnost a duchovní život.

6. Služebníci pravdy — 2 Kor 6,4—7

Které výstižné slovo se v bibli často používá k označení evangelia? 1 Tim 2,4; Žid 10,26; 2 Petra 2,2

Řeč používáme nejlépe tenkrát, když ji použijeme ke zvěstování Boží pravdy, ať veřejně nebo v soukromém hovoru s přítelem. Působnost řeči je hřivna, kterou bychom měli rozhojňovat. Ze všech darů, které jsme dostali od Pána, slouží řeč k největšímu požehnání. Řečí můžeme člověka přesvědčit, můžeme prosit, chválit Boha a vyprávět jiným o Boží lásce.

Ať jsme kdekoli, všude se máme snažit vydat svědectví o Spasiteli. Jestli při konání dobra následujeme Kristův příklad, otevírají se nám lidská srdce, jako se otevírala jemu. Mluvit lidem o Kristu jako o spasiteli, který odpouští hříchy, je ta nejvznešenější práce.

5. úkol — dne 4. února 1978

Čestnost

Zákl. verš: Řím 12,17

K čestnosti patří charakterové rysy člověka, který neklame, nepodvádí a nekrade. V minulém úkolu jsme hovořili o spolehlivosti. V tomto chceme uvažovat o čestnosti

především ve vztahu k podvádění a krádeži. Avšak i lež tak souvisí s podvodem a krádeží, že i o ní se musíme zmínit.

Jestli zdůrazníme lásku jako základ křesťanova života, pak čestnost je výrazem lásky člověka k Bohu a k bližnímu. Křesťan si neumí představit lásku, která by nerespektovala čest a vlastnictví druhého.

Osmé přikázání zní „Nepokradeš“. Tímto přikázáním je zajištěno právo na určité vlastnictví, které mají druzí lidé respektovat. Má-li lidská společnost existovat, je nutné tuto zásadu uplatňovat, jinak by nastala anarchie.

1. Čestné smýšlení — Fil 4,8

Lidé, kteří se v životě snaží konat dobré činy, měli by se na to připravit i myšlenkově, protože správný život vyžaduje správné smýšlení. K němu se přidružuje i vůle člověka. Ta má ze smýšlení odstranit ziskuchtivost, domýšlivost a pýchu. Apoštol Pavel to vyjadřuje slovy: „Boříme klamně mudrování a všelikou pýchu, která se povyšuje proti poznání Boha, jímáme každou mysl, aby poslouchala Krista“ (2 Kor 10,5). Abychom toho dosáhli, zaměstnávejme mysl užitečnou činností. Pravým cílem života není získat peníze, majetek nebo slávu, ale rozvinout charakter.

Kde je kořen všech hříšných činů? Mat 15,19

2. Nečestnost — Přisl 3,28.29

Lidé jsou často omámeni půvabem věcí tohoto světa, touží po nich i za cenu, že se dopustí špatného skutku. Člověk tedy nejen že pracuje, aby dosáhl svého cíle, ale někdy se chce obohacovat na úkor jiných. Nepoctivost počítá s lehkověrností, nevědomostí a důvěrou jiných.

Jaké mravní naučení máme z příběhu Jáкова a Ezaua? 1 Moj 25,29—33; 27,1.15—19.30—33.41

Jestli je člověk skutečně spojen s Bohem a žije v pravdě

podle jeho zákona, potom se to projeví v životě. Svoji čest neprodá za žádný zisk. Jeho zásady stojí na pevném základě. Čestnost září z něho jako zlato. Nepoctivost, klam a nevěrnost mohou uniknout zraku člověka, ale neuniknou Božímu zraku.

3. Poctivost v obchodování — Přísl 20,10.14

Slovo Boží představuje lidi v celé jejich nenasytnosti. Není to nijak poutavý obraz. Uznávaná pravidla obchodního světa bývají často výrazem hesla: „účel světí prostředky“. Cíli se má podřídít i čestnost. Podle Písma však „dvojí závaží a falešnou váhu“ Bůh nenávidí.

Písmo odsuzuje i jiné nečestné způsoby: 1) kdo by našel něco ztraceného a zatajil by to pro sebe — 3 Moj 6,3; 2) zadržení mzdy — Jer 22,13; Jak 5,4; 3) neplacení dluhů — Řím 13,8.

Z každé naší smlouvy má vyzařovat jasné světlo. V ničem si nemáme počínat nečestně. Všechno konejme co nejpoctivěji. Buďme ochotní raději něco ztratit, než dosáhnout nečestného zisku. Správným jednáním nic neztratíme. Na světě máme žít podle Božího zákona a snažit se o dokonalost charakteru podle Božího vzoru. Každá dohoda mezi věřícími a nevěřícími má se dít na základě spravedlivých zásad.

4. Pracovní morálka — Kol 3,23.24

V dnešní společnosti velká většina lidí závisí od spolehlivě vykonávaných služeb, od kvalitně pracujících podniků, od poctivě a dochvilně fungující administrativy, zkrátka od kvalitního výkonu každého pracovníka.

Žádáme-li spravedlivou mzdu, co je naší povinností? Docházíme k závěru, že křesťanské zásady se vztahují na naši každodenní práci.

Ti, kteří dělají v práci jen to, co musí, ačkoli by i mohli

zvýšit své úsilí, nemohou být pokládáni za věrné služebníky v křesťanském smyslu.

Jestli je někdo v povolání nevěrný v malých věcech, pak svět podle jeho pracovní úrovně posuzuje i jeho náboženství.

5. Čestnost v učení Písma — 2 Kor 4,2

Jak se naše vnitřní poctivost vůči Bohu a jeho pravdě svědecky projeví v díle Kristově? 2 Kor 8,21

Při studiu a výkladu Písma není čestné vybrat si z Písma oblíbený text, trvat na něm a nebrat v úvahu ostatní závažné texty. Každý text Písma musíme vykládat v souvislosti s celkem, máme-li správně vystihnout jeho smysl. Každá stať Písma má svůj význam jako cíhla má svůj význam v celku stavby. Bezvýznamné problémy podřizujeme zásadám, které přivádějí lidi k vítězství nad hříchem v síle Ježíše Krista.

6. Milost kajícímu — Přísl 28,13

Jednou z povinností Ducha svatého je pomoci hříšníkovi k čestnosti vůči sobě samému. Jinak se člověk nerozhodne k pokání a vyznání.

Který hřích nebude odpuštěn? Mat 12,31.32

Cílem vyznání a pokání je odstranit ze života hříšné jednání a průvodní pocit viny, který je mezi Bohem a člověkem. Přijmeme-li Ježíše za svého spasitele, uzdraví nás a uspokojí.

Každá touha po pravdě a čistotě, každé přesvědčení o vlastní hříšnosti je důkazem, že Duch svatý působí na naše srdce.

Bůh nepřijme vyznání bez upřímného pokání a nápravy. V životě musí nastat rozhodná změna. Všechno, co Boha uráží, je nutno odstranit.

Život křesťana

Zákl. verš: 1 Moj 2,15

Na počátku lidských dějin dostal člověk vládu nad stvořeným světem. Jeho život tenkrát nebyl příliš komplikovaný. Po pádu však byl vyhnán z ráje, který byl jeho domovem.

Dnes žijeme za zcela odlišných okolností a ve velmi složitých vztazích. Těmto vztahům málokdo má možnost uniknout. I když křesťané mají své duchovní občanství v nebesích, žijí zde na světě a jsou zapojeni do pracovních vztahů. V dnešním úkolu si všimneme několika křesťanských zásad, které se týkají našeho života.

1. Práce, její hodnota a důstojnost — Přísl 28,19

Při čtení bible poznáváme mnoho lidí, kteří si vydělávali na svůj denní chléb. Ježíš byl dělník. Pracoval jako tesař a jeho pilnost je nám příkladem. Pavel zhotovoval stany. Dorkas byla švadlena, David byl pastýř a někteří učedníci byli rybáři.

Z kterých příběhů Písma poznáváme, že synové proroctví nepokládali tělesnou práci za ponižující? 2 Král 6,1—7

Podle čeho charakterizuje kniha Přísloví vzornou ženu? Přísl 31,10—31

Při stvoření byla práce určena jako požehnání. Znamenala rozvoj, sílu, štěstí. Po pádu do hříchu nastala změna i v pracovních podmínkách. I když dnešní práci často provází únava a bolest, je stále zdrojem štěstí a rozvoje. Je také ochranou před pokušením. Pracovní kázeň zabraňuje sobeckým choutkám. Podněcuje k pilnosti, čistotě a pevnosti. Stává se tak součástí Božího plánu spasení.

2. Získávání majetku — Přísl 23,4

Písmo se vcelku zmiňuje jen málo o získávání majetku a jeho používání. Písmo majetek neodsuzuje. Zmiňuje se o věřících lidech, kteří svůj majetek dali do služeb Bohu, jako např. Abrahám (1 Moj 13,2), Šalomoun (1 Král 10,23) a Job (1,3).

Jaká odpovědnost spočívá na vlastníku určitého majetku? 5 Moj 8,17.18

Napomenutí z Přísl 23,4: „K bohatství bys chtěl obrátit svůj zrak? Vždyť náhle mizí...“ je varováním před snahou mít sobecký zisk jako cíl života. Je to napomenutí, abychom nedopustili, aby se peníze staly hlavní hybnou silou našeho života.

Bůh dává lidem sílu, aby získali určitý majetek. Tato schopnost nemá být prostředek k sobeckému uspokojování. Člověk si má uvědomit, že je závislý od Boha a vracet mu, co Bohu patří. Písmo neodsuzuje žádného člověka pro jeho majetek, jestli ho získal čestně. Kořenem všeho zla je však sobecká láska k penězům.

3. Pilnost

Co doporučuje ap. Pavel věřícím a proč? 1 Tes 4,11.12

Život je příliš vážný, než abychom jej promarnili pouze v časných záležitostech a v ustaranosti o zemské věci. To je velmi málo v porovnání s věčností. Přesto nás Bůh povolal, abychom sloužili i v časných záležitostech života. Pilnost v hodnotné práci je součástí pravého náboženství jako pobožnost. Lenost Písmo neschvaluje, protože je zlořečenstvím pro svět. Člověk obrácený je pilným pracovníkem.

4. Rozvážnost

Písmo nás nabádá k rozvážnosti v plánování a k opatrnosti v podnikání. Ten, kdo se stará o dobytek, musí dbát,

aby ho chránil před onemocněním. Kdo pracuje v zemědělství, musí dbát, aby půda byla dobře zúrodněna a přinesla užitek.

Jakou radu přináší v tomto směru kniha Přísloví? Přís 10,4; 3,9.10

5. Používání peněz — Luk 12,21

Není důležité, jaké množství peněz máme, ale jak je používáme. Všimněme si podobenství o sobeckém boháči, který myslel jen na sebe a svou budoucnost a kterého náhle zastihl konec. Pozdě poznal, že všechno, co nahromadil, je zbytečné.

Peníze jsme nedostali pro vlastní čest a slávu. Jako věrní správcové je máme použít ke cti a slávě Boží. Někdo se domnívá, že Pánu patří jen část jeho prostředků. Když odložil určitou část pro náboženství a dobročinné účely, domnívá se, že se zbytkem může nakládat podle svých zálib. V tom se však mylí. Vše, co máme, patří Bohu. Jemu jsme odpovědni, jak s penězi nakládáme.

6. Pracovitost ke službě — Ef 4,28

Křesťanskou povinností je dávat těm, kteří potřebují, kteří by bez pomoci zahynuli. Získávání peněz jen pro sobecké účely není křesťanské. Věřící pracuje nejen pro sebe, ale i pro společnost.

Jaký vztah mají mít k sobě věřící lidé? 1 Petra 3,8

Peníze mají velkou hodnotu v tom, že jejich prostřednictvím můžeme udělat mnoho dobrého. V rukách věřícího znamenají pokrm pro hladové, nápoj pro žíznivé a oděv pro neoblečené. Jsou pomocí potřebným. Nepoužijeme-li peníze k požehnání druhým a pro pokrok díla Kristova, nemají větší cenu než písek.

Křesťan a jeho vztah k potřebám druhých

Zákl. verš: 1 Jana 3,17.18

V dnešním světě hrozí nebezpečí, že lidé se dokáží uzavřít vůči svému okolí a neuvědomují si, že lidé kolem nich potřebují jejich pomoc. I věřícímu člověku hrozí nebezpečí, že ztratí porozumění a soucit s druhým.

Je lidské pomáhat nemocným, trpícím a všelijak postiženým. U křesťana to však má být vnitřní pohnutka charakteru. To patří k zvěsti Písma svatého.

Tento úkol pojednává o některých mravních zásadách, které se týkají křesťana a jeho vztahu k potřebám druhých lidí.

1. Zdroj hmotných prostředků — 1 Sam 2,7

Za co jsme Bohu dlužní? Především nás on stvořil a uzpůsobil to tak, že všechny lidské potřeby doplňujeme z jeho zdrojů. Bůh dává všem lidem život a kromě ostatních schopností i rozum.

To, co člověk uskutečňuje ve světě vědeckém, technickém a v průmyslovém pokroku, pochází od Boha. Člověk sice může např. zhotovit automobil, ale surovina k němu pochází ze země a lidský rozum potřebný ke zhotovení automobilu pochází od Boha.

Jak vyjadřuje žalmista závislost lidu Božího na Hospodinu při cestě do Kanaánu? Žalm 66,10—12

2. Soucit s bližním — Luk 10,36

Jaké směrnice uvádí Písmo pro správné lidské soužití?
2 Moj 23,1; 3 Moj 6,2—4

Otázka: „Kdo je můj bližní“, je už provždy zodpovězena. Kristus ukázal, že bližním není jen náš spoluvěřící. Rasový původ, barva pleti nebo třídní příslušnost nemůže být překážkou. Bližním je nám každý, kdo potřebuje naši pomoc, každý raněný nebo skroušený člověk, který je Božím vlastnictvím.

3. Štědrost — Přísl 11,25.26

Požehnání je i v tom, když má člověk určité prostředky a přitom projevuje štědrého ducha. Bůh zaznamenává každou štědrost, jestli ji dárce projevuje bez okázalosti a bez ohledu na odměnu nebo uznání. Pán Bůh se dívá na pohnutky.

Jaký je rozdíl mezi lakomstvím a šetrností?

Kristus neschvaluje zbytečné plýtvání. Jeho slova o šetrnosti: „Seberte zbývající droby, aby nic nepřišlo nazmar“ (Jan 6,12), platí pro všechny jeho následovníky. Kdo si uvědomuje, že všechny jeho prostředky jsou hřivny od Boha, používá je rozvážně. Je povinen šetřit, aby mohl dávat. Čím více vydáváme na vnější okázalost a uspokojování sobeckých žádostí, tím méně budeme mít ku pomoci druhým.

4. Pokárání lakomství — Přísl 3,27; 15,27

Jaký je Boží postoj k lakomým? Žalm 10,3

Takové povahové vlastnosti vyrůstají jako škodlivé výhonky z neobráceného lidského srdce. Znovuzrozené srdce ovládá láska. Lakomství a domýšlivost na majetek je z určitého hlediska popřením Boha, protože u takových lidí je majetek jejich bohem. Ježíš varoval před lakomstvím a ziskuchtivostí. Bůh chce, aby křesťané přinášeli ovoce k jeho slávě a byli k užítku jeho díla na zemi.

5. Uznání potřeb druhého — Přísl 21,13

V mnoha zemích stát pečuje o potřeby trpících a sociálně potřebných. To však nemůže bránit křesťanům, aby si také všimli potřeb těch, s kterými přicházejí do styku. Zatvrdit své srdce a odvracet se od potřeb bližních je křesťana nedůstojné. Laskavost lidem neprojevujeme proto, abychom si tím získali přízeň nebes, ale proto, že máme v srdci lásku. A to si Bůh cení.

Jakou zvrácenou laskavost projevovali farizeové za dob Ježíše? Mat 6,1

6. Macedonské sbory — 2 Kor 8,2.3

Příklad věřících v Macedonii je pěkným příkladem rozvážné štědrosti. Zažili kruté pronásledování, byli chudí, protože jim takřka nic nezůstalo. Ale přesto dokázali být štědrí.

U chudých lidí je nebezpečí, že zatrpknou, litují se a neuvědomují si, že i oni mají aspoň něco, s čím by se mohli podělit. Lakomství se chytá bohatých i chudých. Křesťanskou štědrost mohou projevit jedni i druhí.

Jakou radu dával Jan Křtitel zástupům? Luk 3,9—11

8. úkol — dne 25. února 1978

Čestné vztahy mezi mužem a ženou

Zákl. verš: 1 Moj 1,27

Existence muže a ženy je moudrým zřízením Stvořitele. Pohlavnost má v Božím plánu důležité místo, protože je základem rodiny a rozmnožení lidstva. Jako všechny Boží

dary tak i tento, pakli není zneužitý, slouží nejhlubším lidským potřebám a dává základ pro společenský i duchovní vzrůst členů rodiny. Jestli lidé nepochopí Boží úmysl s mužem a ženou a překročí nebo nerespektují vztah, který byl Bohem určen, pak dochází k tragickým následkům v životě jednotlivce, v rodině i v celé společnosti.

Mnozí lidé kolem nás zavrhnou pravidla, která zabezpečují naše štěstí a blaho. Staví se zády k ideálům, které po celá staletí usměřňovaly křesťanské jednání. Přesto však se Boží zásady nemění. Bůh očekává od těch, kteří se hlásí ke Kristu, aby nepodléhali nepravostem, které jsou běžné. Věřící člověk má respektovat tělo druhého člověka, má mít v úctě tělo vlastní a myšlenkami, slovy i skutky má vzdávat čest Božímu jménu.

1. Stvořitelův plán — 1 Moj 2,24

Stvořením Adama a Evy začal biologický proces zalidňování země. Manželství ustanovil Bůh, proto dodnes nese Boží pečeť. Instituce manželství nevznikla dlouhodobým vývojovým procesem, není ani výsledkem náhody. Patří k Božímu plánu a odpovídá potřebám a štěstí člověka.

Co řekl Ježíš o manželství, když byl na této zemi? Mat 19,5-6

2. Manželství — Mar 10,9

Manželství je krok pro celý život, proto se musí dobře rozvážit. Muž i žena by měli přemýšlet, zda si budou moci zůstat věrní po celý život.

Tak jako i jiné Boží dary dané lidem k dobrému, tak i manželství bylo porušeno hříchem. Cílem evangelia je obnovit jeho čistotu a krásu. Jen Kristovou milostí se však může stát tím, co chtěl Bůh — nástroj požehnání a povznesení lidstva. Za tohoto předpokladu mohou pozemské rodiny svou jednotou, pokojem a láskou představovat rodinu nebeskou.

3. Volná láska

Pro které společenské, rodinné a náboženské důvody není možno schvalovat volné sexuální vztahy? 1 Tes 4,3—5

V tomto porušeném věku se najdou mnozí, kteří jsou tak zaslepeni hříchem, že si zvolí nečistý život proto, že vyhovuje jejich zvráceným náklonnostem. Místo aby se podívali do zrcadla Božího zákona, aby žili v souladu s Božími požadavky, dovolují původci hříchu, aby ovládl jejich srdce.

4. Volba životního druhu — 2 Kor 6,14

Napomenutí o netáhnutí jha se vztahuje na různá hlediska lidského života, včetně podnikání a zábav. Manželství je jednou z příležitostí takového nerovného zapřažení.

Manželství ovlivňuje časný i věčný život. Upřímný křesťan nebude v této věci podnikat nic bez vědomí Božího souhlasu. Nebude si chtít volit sám, ale bude si vědom, že Bůh musí volit místo něho. Neznamená to, že by měl člověk vstupovat do manželství s osobou, kterou nemiluje. To by byl hřích. Nesmí však dopustit, aby ho okouzlení nebo náhlé vzrušení zavedlo do záhuby. Bůh si žádá celé srdce, nejlepší city.

5. Rozvod a nový sňatek

Kterou jedinou výjimku pro rozvod a nový sňatek uvádí Písmo? Mat 19,9

Mnozí manželé svoje rozhodnutí rozejít se zdůvodňují jinými příčinami, jako jsou krutosti, nedostatek porozumění nebo neshody. Ježíš se o rozvodu vyslovil jasně, a věřící ví jistě o jeho stanovisku.

Apoštolové odmítali rozvod z důvodu, že by jeden z partnerů byl nevěřící. Cílem novozákonního učení není rozvod podporovat, ale spíš mu zabránit.

6. Láska a čestnost — 1 Moj 24,67

V Písmu nalézáme vícero příběhů lásky, jako např. Izák a Rebeka, Jákob a Ráchel, Boaz a Rut. Ve všech těchto případech je zobrazená láska znásobena úctou.

V sexuálních vztazích může existovat i nečestnost, neúcta. Hříšným počínáním je, když jeden z partnerů zavede druhého do takového vztahu, který Bůh i církevní zásady odsuzují. Žádnou špatnost nemůžeme ospravedlnit nějakým povrchním citovým vzrušením, i když to příkrýváme jménem lásky.

Jak projevil Pán Ježíš svůj vztah k těm, kteří zhřešili a provinili se nečestným jednáním? Jan 8,3—11

Ve Starém i Novém zákoně se manželského svazku používá ke znázornění něžného a svatého svazku, jež spojuje Krista s jeho lidem. Veselí svatební slavnosti vyvolávalo v mysli Ježíšově představu veselí, jež nastane v onen den, kdy přivede svou nevěstu do domu svého Otce a kdy vykoupení zasednou s Vykupitelem k svatební večeři Beránkově.

9. úkol — dne 4. března 1978

Vztah křesťana ke státu

Zákl. verš: Řim 13,7

Křesťan zde na světě čeká příchod Ježíše Krista. Pak Ježíš zřídí své království, založené na lásce a spravedlnosti. Do té doby však křesťan žije ve společnosti světa jako občan státu a řídí se zákony své země. Očekává se od něho, že bude žít pod vládou světských zákonů jako každý

jiný občan, ale zůstává poslušný i požadavkům Božím. Svůj život i vůli podřizuje vládě Ježíše Krista.

Vláda, pod kterou Ježíš žil, byla porušená a utlačovala lid. Na každém kroku se páchaly křivdy — vydírání, neshášenlivost a krutost. Spasitel se však nepokoušel o občanské reformy, neútočil na národní nepořádky ani neodsuzoval nepřátele národa. Nezasahoval do vládních záležitostí úředníků, kteří měli moc.

1. Křesťanovo občanství — Fil 3,20

Křesťan je občanem nebeského království, které zvěstoval Ježíš na počátku své pozemské služby, když říkal: „Pokání činite, neboť se přiblížilo nebeské království.“

Jak je Pán Ježíš znázorněn v symbolu ve Zj 19,11—16?

Ti, kteří jsou Kristovi, jsou dědici království, které je královstvím věčným. Toto nebeské království není ničím jiným než Boží vládou, která vládla od věčnosti, kterou naši prarodiče v ráji pohrdli a ke které se vrátíme, když se staneme občany nebeského království.

2. Láska v křesťanském společenství — 2 Kor 5,14

Občany Božího království naplňuje láska, ne vnější síla. Státy na této zemi vládou používáním fyzické moci, ale z Kristova království je každá fyzická zbraň vyloučená. Není nikdo nucen stát se občanem Kristova království. Krista následujeme zcela svobodně.

3. Stát jako Boží ustanovení — Řím 13,1.2

Když se zamyslíme nad tím, jak se v dějinách některé světské moci zle projevovaly, pak se nám toto tvrzení Písma zdá nepochopitelné. Ale přesto křesťan uznává autoritu své vlády jako od Pána Boha a snaží se být všemožně dobrým občanem.

Všimněme si, jak mohou křesťané podepřít svou vládu:

1. Projevem poslušnosti vůči občanské správě — Tit 3,1.
 2. Modlitbou za vládu — 1 Tim 2,1.2.
 3. Patříčnou úctou k vládě — 1 Petra 2,17
 4. Placením daní — Řím 13,7
 5. Poslušností vůči zákonům — 1 Petra 2,13.14
- Kdo je svrchovaným vládcem nade vším? Dan 4,22

4. Stát vyžaduje poslušnost — Řím 13,3—5

Co říká ap. Petr o vztahu křesťana k vládě? 1 Petra 2,13.14

Někteří mají určité předsudky vůči vládě a zákonům, ale nebýt zákonů, svět by byl v chaosu. Bůh usměrňuje i vládcе, protože srdce všech lidí jsou v jeho rukách. I oni mají své meze, které nemohou překročit.

5. Dvoji povinnost křesťana — Mat 22,21

Každý člověk na světě žije v určitém politickém zřízení, ať už je to kmenové společenství, vojenská vláda, monarchie nebo jiné ústavní zřízení. Jednotlivec se nemůže izolovat od této skutečnosti.

Křesťan také žije v určitém politickém zřízení. Dívá se na něj Božím pohledem — vidí v něm uskutečňování Božích plánů s tímto světem. To ovšem nezastírá skutečnost, že křesťan je také občanem Kristova království. Má tedy dvoji občanství.

6. Věrnost Bohu především — Skut 4,19; 5,29

Křesťan žije ve svém vztahu k Bohu tak, že žádná pozemská moc mu nemůže do tohoto vztahu podstatně zasahovat.

Kterou vyzývací otázkou oslovil faraón Mojžíše a Árona při jejich prvním setkání? 2 Moj 5,2

Slovo Boží přijímáme jako svrchovanou autoritu. Lidskou vládu uznáváme jako Boží ustanovení. Ale Boží slovo uznáváme nad všechno lidské zákonodárství.

10. úkol — dne 11. března 1978

Lidé kolem nás

Zákl. verš: Jak 2,8

Svět se prakticky tak zmenšil, že lidé, kteří bydleli v izolovaných společenstvích, se dostávají prostřednictvím rozhlasu, televize a tisku do bezprostřední blízkosti druhých, a to v celosvětovém měřítku.

Cestováním se člověk seznamuje s vlastnostmi, hodnotami a problémy lidí, kteří žijí ve vzdálených kontinentech. Svět se mu stává otevřenou knihou, z které se informuje o svých spolubližních. Člověk potřebuje často poznat i lidi, kteří žijí v místě jeho bydliště.

Nesmíme ztrácet ze zřetele Kristův příkaz: „Jděte do celého světa“. Vyzývá nás, abychom zaměřili svůj zrak do „krajín vzdálenějších“. Kristus boří přehradu předsudků, jež rozdělují národy, a učí lásce ke všem lidem. Pozvedá člověka z úzkého kruhu, do něhož se dostal svou sobeckostí. Ruší všechny územní hranice a uměle vytvořené rozdíly mezi lidmi. Učí nás, abychom se na každého potřebného dívali jako na svého bratra a na svět jako na pole své působnosti.

1. Křesťan a jeho soused

Na základě čeho přichází Pavel k závěru, že láska je naplněním zákona? Řím 13,10

Někdy se s našimi sousedy seznámíme náhodou. Jindy je to proto, že se častěji setkáváme, jindy to může být společná hra dětí. Při jiné příležitosti si sousedka může přijít něco vypůjčit. Jim všem můžeme podat pomocnou ruku, v případě potřeby je povzbudit a rozdělit se s nimi o pravdu, která nám byla svěřena. Můžeme našim sousedům poskytnout lepší pomoc, než když se s nimi rozdělíme o svou víru? Bohu se budeme muset zodpovídat, jak jsme hospodařili s hřivnou vlivu a jak jsme se chovali ke svému sousedu.

Nějakým sobeckým projevem Kristovu dílu určitě neposloužíme. On přišel k chudým a utlačovaným. Proto v srdci jeho následovníků má být něžný soucit. Kristus si lidi tak cenil, že dal svůj vlastní život pro jejich spásu. Jsou mu vzácnější, než jakákoli oběť, kterou bychom mohli Bohu přinést.

2. Lidské bratrství — Skut 17,26

Odkud pocházejí všechny lidské rasy? 1 Moj 3,20; 10,32
Biblická pravda o „jedné krvi“ je ránou všem tvrzením o nadřazenosti jedné rasy nad druhou, ať už je původem takového tvrzení sobecká pýcha nebo ziskuchtivost.

Kristus za své pozemské služby začal bořit hradbu dělící Židy od pohanů a začal kázat spasení všem lidem. Přesto, že byl Žid, volně se stýkal se Samaritány. Spal pod jejich střechou, jedl s nimi a učil v jejich ulicích.

3. Křesťané a rasy

Co se naučil Petr z vidění o velkém prostěradle? Skut 10,34.35.

Učení bible vede k těmto závěrům o rasách:

1. Všichni lidé jsou částí Božího stvoření.
2. Hřích spočívá na všech lidech, není nějaká vybraná rasa, která by byla bez hříchu.

3. Bůh poslal Pána Ježíše, aby zemřel za každého.
4. V Boží rodině nejsou nějací druhořadí lidé pro svůj menšinový původ, hospodářskou nebo kulturní zaostalost.
5. Kristus ukázal způsob řešení rasových problémů tím, že požehnání své spásné milosti nabídl Samaritánům, Feničanům, Římanům, Řekům i Židům.

Ve svém synu, kterého Pán dal jako dar pro naše vykoupení, ukázal Bůh, jak si vysoko cení každého člověka a nikomu nedovolil pohrdlivě mluvit o jiném. V lidech kolem nás najdeme chyby a slabosti, ale Bůh pokládá každého člověka za své vlastnictví. Patříme mu proto, že nás stvořil a že nás vykoupil krví Kristovou. Všichni lidé byli stvořeni k jeho obrazu, proto s každým máme jednat poctivě. Budeme se muset zodpovídat Bohu za slova, která jsme s pohrdáním řekli o člověku, za kterého Kristus obětoval svůj život.

4. Kořeny předsudků — Jan 4,9

Mnozí lidé mají v sobě zakořeněné předsudky vůči jiné rase. Ty pak vedou k pohrdání lidmi jiné rasy nebo občany jiné země. Takové projevy svědčí o hrubosti a bezohlednosti. Křesťan zavrhuje takové způsoby.

Jakou radu dal Pán Bůh Izraelcům pro případ, že by mezi nimi bydleli nějací cizinci? 5 Moj 10,19

5. Nové stvoření — Kol 3,10.11

V Kristově evangeliu nachází člověk naději v každé těžkosti a pro každou situaci, do které se dostane. Když Pavel psal Titovi o situaci mezi lidmi na Krétě, uvádí o nich dosti nepříznivou charakteristiku: „Jeden z Krétanů, sám jejich prorok, řekl: Krétané jsou vždy lháři, zlá zvěř a lenivá břicha. Toto svědectví je pravdivé.“ (Tit 1,12.13) A přece se ap. Pavel velmi nadějně vyjádřil i o těchto lidech.

Jak se má stavět k rasové otázce misionář, má-li mít v šíření evangelia úspěch? 1 Kor 9,22

6. V nebi — Zjev 7,9

Spasení lidé zapomenou na všechny předsudky pozemského života. Nikdo už nebude pokořený a ponížený, všichni budou mít jeden cíl: sloužit si vzájemně v duchu Kristově. V nebi bude vyrovnání názorů i podmínek.

Putujeme společně k nebeskému domovu. Máme se odvrátit od světského smýšlení a pochopit Boží záměr s lidmi. Z pestrosti lidí tvoří Bůh drahokamy pro svoje království. V každém jednotlivci vidí Kristus své úsilí a je spokojen.

Odkud jsou zachránění lidé v Božím království? Mat 8,11; Jan 10,16

• Kristus vykoná obdivuhodné zázraky, jestli lidé vykonají to, co z Božího pověření vykonat mají. V lidských srdcích může dnes nastat právě tak velká změna, jaká se děla dřív. Jan Bunyan, známý probuzenecký kazatel, byl vykoupen ze světáckého a rozkošnického způsobu života. John Newton byl vysvobozen z kupčení s otroky, aby zvěstoval Spasitele. A tak jako oni, může být vykoupen kdokoli dnes. Pomocí lidských nástrojů, kteří spolupracují s božskými pomocníky, může být zachráněn nejen ubožák.

Mravní použití moci

Zákl. verš: Mat 7,12

V životě jsou situace, v kterých jednatel má určitou moc nebo přednostní postavení nad jinými. Křesťané jsou zodpovědní Bohu za správné používání moci a autority, kterou byli pověřeni. Ideálem má být zlaté pravidlo Kristovo (Mat 7,12), které má usměrňovat jejich počínání.

Starý i Nový zákon odsuzuje vykořisťování slabých silnými. Silní jsou nabádáni, aby pomáhali nést břemena slabých. Křesťané musí zavrhnout pokušení používat moc pro osobní zájem, ať už jde o zisk, prestiž nebo projevy autority.

1. Boží charakter

Které rysy svělo charakteru zjevil Bůh Mojžíšovi na hoře Sinaj? 2 Moj 34,6.7

Proč Bůh hned nezasáhne proti zlu v našem nepokojném světě? Odpověď nacházíme v Božím charakteru zjeveném v Písmu při různých příležitostech ve vztahu k jednotlivcům i celým národům. Vidíme to na případech hříchu Izraele, hříchu Davida nebo záchrany Ninive. Dalším příkladem je Boží dlouhá shovívavost a trpělivost ve vztahu Ježíše k Petrovi, který ho v těžké chvíli potupně zapřel. Boží charakter by se měl postupně zjevovat v životě křesťana.

2. Duch vlády na světě — Mat 20,25.26

Všichni jistě souhlasíme, že společnost, domácnost i církve musí být usměrňovaná příslušnou autoritou. To patří

k Božímu pořádku, a my ho podporujeme. Proti Božímu pořádku se však postavil původce hříchu, který toužil po moci.

O kterých Luciferových vlastnostech se zmiňuje prorok Izaiáš? Iz 14,12—14

Lucifer toužil po Boží moci, ale ne po Boží povaze. Usiloval pro sebe o nejvyšší místo a každá bytost, kterou ovládá jeho duch, činí totéž. Takový jedinec pokládá druhého za překážku na cestě za vlastním vzestupem nebo za příčel žebříku, po němž se sám může vyšplhat k vyššímu postavení. Tím dochází k odcizení, neshodě a sporu.

3. Jak oplácet zlo — Mat 5,44

Slova Kristova, která pronášel zástupům, nám znějí tak neskutečně jako z druhého světa. Podle názoru některých lidí nejsou na tomto světě uskutečnitelná.

Nemáme se bránit zlu zlem ani vracet úder, ale milovat své nepřátele. Tak budeme dětmi Otce, který je v nebesích.

Která zásada se vyžaduje u věřících v jejich vzájemných vztazích? 1 Petra 3,8.9

Co nám dodá sílu, abychom neodpláceli zlým za zlé? Uznáním, že naše záležitost je v rukách Božích. Tak se zachoval i Josef vůči svým bratřím, kteří mu v mládí způsobili tak strašné příkoří.

Síla charakteru spočívá na dvou skutečnostech: na síle vůle a síle sebeovládání. Mnozí mladí lidé mylně pokládají silnou neovládanou vášně za sílu charakteru. Pravda však je, že člověk ovládaný vášněmi, je slaboch. Skutečná velikost a šlechtnost člověka se měří silou pocitů, které ovládá, ale ne silou pocitů, které ovládají jeho. Nejsilnějším je ten, kdo i přes všechnu citlivost k bezpráví se přece zdrží vášně a svým nepřítelům odpouští. Takoví lidé jsou skutečnými hrdiny.

4. Kristovo uplatnění moci — Mat 26,53

Kristus používal svou moc k tomu, aby učil, uzdravoval, přemáhal mocnosti zla a překonával jejich důsledky. Svoji moc nikdy nepoužil okázale, sobecky nebo navzdory vůči svým kritikům. V tom poznáváme jeho charakter. Věděl, že má moc, ale používal ji rozvážně. Věděl, že pravá změna v lidském smýšlení a konání se děje jen pod vlivem hlubokého posvěcení.

Co píše Petr o použití Ježíšovy moci? 2 Petra 1,3

5. Zdrženlivost — Přísl 24,17

Král Saul, plný žárlivosti a ovládán zlým duchem, chtěl Davida připravit o život. Později se ve dvou příležitostech dostal Saul do moci Davida. David však odmítl vzít králi život, přesto že to mohl udělat. Abrahám odmítl uplatnit svůj věk a autoritu nad svým synovcem Lotem. Volbu území přenechal Lotovi.

6. Křesťanův vliv — Kol 3,13

Co říká Nový zákon o vzájemném styku věřících? Varujme se příčin svárů a bojů mezi sebou (Jak 4,1). Odstraňme hněv, nenávisť, zlost, faleš a závist (1 Petra 2,1). Projevujte ovoce Ducha (Gal 5,22—24).

Metody původce hříchu směřují k jednomu cíli: Zotročit jedny druhými. Když se mu to podaří, důsledek je nedůvěra, žárlivost a podezírání. Takové počínání ničí víru v Boha.

Spravedlivý člověk

Zákl. verš: Fil 2,15

Skutečně mravný muž nebo žena je členem Boží rodiny. Jeho srdce je ovládnuto láskou Boží, touží poznávat Boha stále víc a lépe plnit jeho vůli. Může být v prostředí, které je svůdné, pyšné nebo pokrytecké a přesto se nedá strhnout nízkou mravní úrovní. Snaží se o dosažení Božího království. To znamená, že jeho jednání není jen pro vnější zdání, ale celý jeho vnitřní život bude souhlasit s Božími požadavky. Tato pravá vnitřní mravnost je výsledkem působení moci Ducha svatého. Skutečně mravný člověk má změněné srdce, na které mu Duch svatý napsal Boží zákon (2 Kor 3,3). Mravný člověk je čestný, upřímný a spolehlivý. Je Boží odpovědí tomuto odpadlému pokolení a vzbuzuje důvěru v celý plán spasení.

1. Pokrytectví

Pán Ježíš mluví v podoběnství o dvou mužích, kteří vstoupili do chrámu, aby se modlili.

Kdo byl první modlitebník a jaký byl jeho postoj? Luk 18,11.12

Kdo byl a jak se modlil druhý modlitebník? Luk 18,13

Co je pokrytectví a v jaké souvislosti se o něm Kristus zmiňuje? Mat 6,2

Jak velice je i mezi dnešními následovníky našeho Pána rozšířen tento záłudný, klamný hřích! Jak často je naše služba Kristu, naše soužití s druhými narušováno tajnou touhou po vlastním povýšení! Jak rychle se vynoří myšlenka na vlastní blaho a touha po získání lidské chvály! Je to láska k sobě, touha po snazší cestě, než jakou

stanovil Bůh, která vede k tomu, že božské příkazy jsou nahrazovány lidskými myšlenkami a zvyklostmi. Varovná slova Kristova platí jeho vlastním učedníkům: „Mějte se na pozoru před kvasem farizeů.“

2. Zdroj pravé spravedlnosti — Řím 3,21.22

Zdrojem křesťanovy spravedlnosti je Kristus, a proto si věřící nepřivlastňuje žádné zásluhy, když zachovává Boží zákon. Žije v jistotě, že mu Bůh odpustil hříchy a že mu dává sílu zvítězit.

Jakou jistotu dává naší víře Ježíšovo blahoslavenství o spravedlnosti? Mat 5,6

Snažme se žít životem bez chyb a projevů zla. Pak můžeme klidně jít vpřed a nemusíme dbát na falešná obvinění jiných.

3. Žádné spasení ze skutků — Řím 3,20

Když říkáme, že spasení si nemůžeme získat dobrými skutky, pak to neznámá, že spasený člověk může být bez dobrých skutků. Dobré skutky v životě člověka, který se rozhodl jít za Kristem, je ovoce jeho víry právě tak, jako zralé obilí je výsledkem působení slunce a deště.

Co je základem Pavlovy naděje o spasení? Tit 3,5

Luther, který vystupoval po svatých schodech v Římě po kolenou, si najednou uvědomil, že tento obřad je skutečně bezmocný, že ho nespasí. Konáním záslužných skutků nemůže získat spasení.

4. Láska ke spravedlnosti — Žid 1,9

Když do lidského života vstoupí Ježíš, pak pod působením Ducha svatého se u člověka rodí láska ke všemu, co je dobré, pravé a svaté. To je způsob, jak Bůh skoncuje s hříchem v lidském životě. Člověk miluje spravedlnost

tak, jak ji miloval Ježíš. Pěstování lásky ke spravedlnosti je naší velkou potřebou.

Které napomenutí Písma má podepřít naši lásku k spravedlnosti? Amos 5,15

Každý osobně musí toužit po spravedlnosti. Někdy doufáme v lidi a obdivujeme je, že jsou čestní a pravdiví a slouží odevzdaně Pánu. Ale když my půjdeme ve šlépějích Kristových, pak budeme mít tytéž vlastnosti jako lidé, které obdivujeme.

5. Sůl země

Jaký symbolický význam má sůl v životě křesťana? Mat 5,13

Správné křesťanství projevující se v životě Kristových následovníků se projevuje jako vůně k životu, šíří na světě určitý vliv. Křesťané žijí ve společnosti ostatních lidí. Jejich mravný život má spásný a požehnaný vliv na druhé při vydávání svědectví o Boží svatosti.

„Vy jste sůl země“, pravil Ježíš. Neodtahujte se od světa ve snaze vyhnout se pronásledování. Je třeba, abyste přebývali mezi lidmi, aby vliv božské lásky mohl být jako sůl, která zachrání svět před zkažením.

Ti, kdož přijímají vliv Ducha svatého, jsou prostředníky, skrze něž přichází požehnání Boží. Jsou-li však křesťané lidem Božím jen podle jména, jsou pak jako sůl, která ztratila svou příchut.

6. Ověřená spravedlnost

Co prověřuje spravedlivý život křesťana? Mat 5,16

Naším posláním v životě je ukázat cestu spravedlnosti, aby lidé kolem nás uvěřili v Krista. My k tomu máme být pomocníky. K tomu jsou potřebné především tyto vlastnosti:

1. Pokora. Dobrota nemá být okázalá. 1 Kor 13,4; Mat 6,1

2. Důslednost. Naše skutky se musí shodovat s naším vyznáním.
3. Taktnost. Svoje názory nesmíme vnučovat těm, které chceme získat.

13. úkol. — dne 1. dubna 1978

Síla k mravnímu životu

Zákl. verš: Žalm 138,3

K tomu, abychom dosáhli mravní úroveň, která odpovídá našemu nebeskému občanství, potřebujeme vnitřní sílu. Když čteme, jak ap. Pavel zápasil o spravedlnost, cítíme s ním. I my známe dobře ten boj z vlastní zkušenosti.

„Libuji si totiž v Božím zákoně podle vnitřního člověka, ale cítím ve svých údech jiný zákon, který odporuje zákonu mé mysli a činí mne zajatcem zákona hříchu, jenž je v mých údech. Ó já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti? Díky Bohu skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“ (Řím 7,22–25)

Písmo nám mluví o životě významných hrdinů víry, kteří s Boží pomocí zvítězili. Byli to mužové a ženy jako Abrahám, Noe, Josef, David, Rut, Jákob, Ester, Daniel, Petr, Marek a Natanael. Ti všichni čerpali sílu od Pána a stali se vítězi nad slabostmi a nedostatky svého charakteru.

1. Posvěcená vůle — Fil 3,13.14

Bůh nám dal schopnost volit mezi správným a nesprávným. Zjevil nám rozdíl mezi nimi. Za své rozhod-

nutí jsme tedy plně odpovědni. Boží slovo nás jasně učí, že máme svobodnou volbu.

Jak pochválil Pán Ježíš rozhodnutí Marie, když byl v Lazarově domě? Luk 10,42

Naše volba rozhoduje o našem určení. Nikdo nebude spasen proti své vůli. Když se rozhodneme pro spasení, Bůh naši volbu respektuje, pomáhá nám a podpírá nás. Na jeho pozvání odpovídáme tím, že ze svobodné vůle jdeme k němu.

Pochopme, co znamená vůle v člověku. Je to vládnoucí moc v jeho přirozenosti, je to moc rozhodnout se a volit. Všechno závisí od správné činnosti vůle. Moc rozhodovat se dal lidem Bůh. Svoje srdce nemůžeme změnit, sami ze sebe nemůžeme odevzdat Bohu svou lásku, ale můžeme se rozhodnout sloužit mu. Můžeme mu dát svou vůli. „Neboť Bůh je to, co působí ve vás, jak se mu líbí, že chcete i konáte.“

2. Svědomí

Co si měl podle Pavlovy rady zachovat Timotej kromě víry? 1 Tim 1,19

O svědomí nám Písmo říká toto:

1. Existuje osvícené a citlivé svědomí. Skut 24,16
2. Svědomí může ohluchnout a zatvrdit se. 1 Tim 1,19
3. Uspané svědomí se může znovu probudit k pravé víře. Žid 9,14

3. Působení Ducha svatého — Ef 3,16

Duch svatý, který je poslán z nebe jako Utěšitel, je také karatel hříchu. Působí ve prospěch spravedlnosti a soudu, aby člověk mohl obstát před Bohem. Věřícího člověka uvádí do pravdy a umožňuje, aby vnitřní život člověka byl ovládán Kristem.

Každý opravdový křesťan pocítil vliv Ducha svatého ve

svém životě, že ho vede a napomíná. Udělení Ducha je udělením života Kristova. Duch svatý nikdy neopustí člověka, který se obrací k Bohu. Máme-li svůj zrak upřený na Krista, Duch Boží nepřestává na nás pracovat, pokud se Kristu nepodobáme.

4. Moc Božího slova — Žid 4,12

Pavel byl plně přesvědčen o moci a autoritě Božího slova a věřil v jeho účinnost v životě křesťana. Boží slovo určuje, co je pravda, podporuje naši víru, odhaluje nepravdu a posuzuje naše jednání. Bez něho si nejsme jistí, zda jednáme správně. Písmo je pro křesťana učebnicí. Ježíš použil Písmo, aby odrážel satanská pokušení.

5. Jsme závislí na Boží pomoci — Žalm 16,8

Jestli ve svém duchovním zápase přijmeme pomoc Boží, pak budeme mít převahu. To nám dává důvěru. Protože bojujeme proti zlu, jsme vybízeni, abychom si oblékli celou Boží výzbroj.

Naší každodenní modlitbou by mělo být:

Pane, vezmi si mé srdce, neboť já ti ho sám neumím dát. Je tvým vlastnictvím. Zachovej je čisté, protože já to nedokážu. Přetvoř mne a povznes do čistého a svatého ovzduší, kde mne proud tvé lásky celého pronikne.

6. Vítězství v Kristu — Jan 16,33

Nezapomínejme ani na chvíli, že anděle jsou s námi, aby nám pomáhali k úspěšnému vítěznému životu. Vítězný život nám může zaručit jen Kristus. O toto vítězství nás nikdo nemůže připravit, pokud se Krista držíme. On je vinný kmen, my jsme ratolesti. On je chléb života i „Kníže života“.

Mravní zásady křesťana jsou uvedeny v Božím zákoně

a v Božím slově. Jejich úroveň dosáhneme jen vírou
v Krista. On je naší jedinou nadějí. Díky Bohu, že pře-
mohl svět!
